

ANA

KAD SAM BILA MALA, najveća misterija za mene nije bila *kako* se prave bebe nego *zašto*. Tehnički deo priče mi je bio jasan – moj stariji brat Džesi me je tu prosvetlio – mada sam u to vreme bila sigurna da je bar pola priče pogrešno shvatio. Dok su druga deca mog uzrasta bila zauzeta traženjem reči *penis* i *vagina* u rečniku u učionici, kad nastavnik ne gleda, ja sam poklanjala pažnju drugim stvarima. Kao; zašto neke majke imaju samo jedno dete, a neke porodice se umnožavaju na tvoje oči. Ili, kako je nova devojčica u odeljenju, Sedona, pričala svakome ko je hteo da je sluša kako je ime dobila po mestu gde su njeni bili na letovanju kad su je napravili („*Sreća njena da nisu bili u Džerzi Sitiju*”, govorio je moj otac).

Sad, u trinaestoj, te razlike su samo još komplikovanije: osma-kinja koja je napustila školu jer je *upala u problem*; komšinica koja je *zatrudnela* u nadi da će tako sprečiti razvod. Kažem vam, ako bi se vanzemaljci danas spustili na zemlju i dobro se zapitali zašto se rađaju bebe, zaključili bi da većina ljudi ima decu zahvaljujući igri slučaja, ili zato što su jedne noći previše popili, ili zato što kontracepcija nije sto posto sigurna, ili iz hiljadu drugih razloga od kojih nijedan nije baš za pohvalu.

S druge strane, ja sam rođena sa vrlo konkretnim ciljem. Ja nisam bila rezultat jeftine boce vina, ni punog meseca, ni trenutnog

žara. Ja sam rođena zato što je jedan naučnik uspeo da spoji mamine jajne ćelije sa tatinom spermom i da napravi jedinstvenu kombinaciju dragocenog genetskog materijala. U stvari, kad mi je Džesi ispričao kako se prave bebe i kad sam ja, veliki neverni Toma, odlučila da pitam roditelje da mi kažu istinu, dobila sam i više nego što sam tražila. Rekli su mi da sednem i ispričali mi sve ono uobičajeno, naravno – ali su mi objasnili i da su izabrali baš mene dok sam još bila mali embrion, jer ja mogu da spasem sestru Kejti. „Voleli smo te još više”, pazila je mama da ne propusti, „jer smo tačno znali šta dobijamo.”

Tada sam se zapitala šta bi bilo da je Kejti bila zdrava. Najverovatnije da bih i dalje lebdela na nebu ili ko zna gde i čekala da me zakače za neko telo kako bih provela malo vremena na zemlji. Tada sigurno ne bih bila deo ove porodice. KapiRATE, za razliku od ostatka slobodnog sveta, ja ovde nisam stigla slučajno. A ako te roditelji hoće iz nekog razloga, onda je najbolje da taj razlog i postoji. Jer, jednom kad ga više nema, nema ni tebe.

Zalagaonice su možda pune đubreta, ali su i plodno tlo za razne priče, ako mene kojim slučajem pitate. Šta se to dogodilo da neka osoba mora da dođe u *Nenošeni dijamant*? Kome je novac bio toliko potreban da je morao da proda plišanog mecu bez jednog oka? Dok prilazim kasi razmišljam da li će neko videti medaljon kog samo što se nisam odrekla i zapitati se to isto.

Čovek za kasom ima nos u obliku lale, a oči su mu toliko upale da mi uopšte nije jasno kako vidi. „Treba ti nešto?“, pita me.

Jedino što mogu da uradim, a da se ne okrenem i izađem, jeste da se pretvaram da sam ušla greškom. Jedino zbog čega sam i dalje tu jeste to što znam da nisam ni prva ni poslednja osoba koja

stoji ispred te kase sa nečim od čega je mislila da se nikad neće razdvojiti.

„Imam nešto da prodam”, kažem mu.

„A ja treba da pogađam šta je to?”

„Oh.” Progutam knedlu i izvučem medaljon iz džepa farmerki. Srce pada na staklenu tezgu. „Četrnaestkaratno zlato”, naglašavam. „Skoro da nije nošeno.” Što je laž – jutros sam ga skinula prvi put posle sedam godina. Tata mi ga je dao kad sam imala šest godina, nakon što su mi uzeli koštanu srž, i rekao mi da svako ko svojoj sestri da onakav veliki poklon i sam zaslužuje poklon. Gledam ga tu na tezgi i čini mi se da mi se vrat ježi i postaje go.

Vlasnik stavlja lupu na oko, koje tek tada postaje takoreći normalno. „Daću ti dvadeset.”

„Dolara?”

„Ne, pezosa. Pa šta si mislila?”

„Vredi pet puta više”, lupam.

Vlasnik sleže ramenima. „Nisam ja taj kome treba lova.”

Podižem medaljon, pomirena sa prodajom, i tada se dešava najčudnija stvar – moja šaka se zatvara, steže. Crvenim u licu dok pokušavam da ispružim prste. Čini mi se da je prošao čitav sat pre nego što je medaljon pao na vlasnikov ispruženi dlan. I dalje me gleda, sada nešto mekše. „Reci im da si ga izgubila”, nudi mi besplatan savet.

Da je gospodin Webster hteo da stavi reč *čudak* u svoj rečnik, Ana Fiddžerald bila bi najbolja moguća definicija. Nije samo to kako ja izgledam: mršava kô izbeglica, ravna kô daska, s kosom boje prašine, pegama na obrazima idealnim za ono *spojite tačkice*. I da vam kažem, te pege ne blede ni od limunovog soka, ni od mleka za sunčanje, a, nažalost, ni od šmirgle. Ne, Bog je na moj rođendan

očigledno bio nadrndan, pošto je ovoj fantastičnoj fizičkoj kombinaciji dodao i pozadinu – kuću u kojoj sam se rodila.

Moji roditelji su probali da sve bude normalno, ali to je relativan pojam. Ako ćemo pravo, ja nikada nisam bila dete. Da budem iskrena, nisu ni Kejt ni Džesi. Pretpostavljam da je moj brat imao svetlih trenutaka tokom one četiri godine pre nego što su Kejt otkrili bolest, ali smo se nakon toga svi trudili samo da što brže odrastemo. Zna da većina dece misli da su poput likova iz crtaća – ako im nakovanj padne na glavu, u sledećoj sekundi će se odlepiti sa pločnika i nastaviti da idu. Ja u to nikad nisam verovala. Kako sam i mogla kad je kod nas Smrt praktično imala i svoje mesto za stolom?

Kejt ima akutnu promijelocitnu leukemiju. U stvari, to i nije baš najtačnije – trenutno je nema, ali joj je pod kožom, u hibernaciji, kao medved, sve dok ne reši da ponovo urlikne. Dijagnoza joj je uspostavljena kad je imala dve godine; sada ima šesnaest. Molekularni relaps i granulociti i mijelociti – te reči su sada deo mog rečnika, iako ih nećete naći ni na jednom prijemnom ispitu. Ja sam alogenski donator – savršena sestrinska kopija. Kad Kejt trebaju leukociti, ili razvojne ćelije, ili koštana srž, da zavaraju njeno telo da pomisli da je zdravo, ja sam ta koja ih daje. Skoro svaki put kad Kejt ide u bolnicu, idem i ja.

Ništa od toga nije bitno, osim da ne treba da verujete sve što čujete o meni, ponajmanje ono što vam sama pričam.

Dok idem uz stepenice, mama izlazi iz svoje sobe, opet u jednoj od svojih balskih haljina. „E”, kaže i okreće mi leđa. „Baš mi ti trebaš.”

Zakopčavam joj haljinu i gledam je kako se okreće. Moja majka bi mogla da bude predivna, kada bi je samo ubacili u nečiji drugi život. Ima dugu crnu kosu i prefinjene ključne kosti princeze, samo što su joj uglovi usana spušteni kao da je upravo čula loše vesti.

Nema mnogo slobodnog vremena, s obzirom na to da svi planovi mogu drastično da se promene ukoliko mojoj sestri krene krv iz nosa ili joj se pojavi modrica, ali ono vreme koje ima uglavnom provodi na sajtu Bluefly.com naručujući žešće elegantne večernje haljine za mesta na koja nikada neće otići. „Šta misliš?“, pita.

Haljina je u bojama zalaska sunca i napravljena je od materijala koji šuška kako se ona kreće. Nema bretele, nego je kao one koje zvezde nose na crvenom tepihu – veze nema sa stilom oblačenja u kući u predgrađu u Aper Darbiju, u Ričmondu. Mama uvezuje kosu u punđu. Na krevetu ima još tri haljine – jedna usku crnu, jednu sa šljokicama i jednu koja izgleda neverovatno malo. „Izgledaš...”

Umorno. Reč mi je na vrhu jezika.

Mama stoji nepomično i ja se pitam da nisam nesvesno rekla ono što sam mislila. Podiže ruku da mi pokaže da ćutim i osluškuje. „Jesi čula?”

„Šta?”

„Kejt.”

„Nisam ništa čula.”

Ali ona me ne sluša, jer kad je Kejt u pitanju, ona ne sluša nikoga. Odlazi gore i otvara vrata naše sobe gde zatiče moju sestru na krevetu u histeričnom stanju i, tek tako, čitav svet se ponovo ruši. Moj otac, astronom entuzijasta, probao je da mi objasni crne rupe, kako su one toliko teške da upijaju sve, čak i svetlo. Ovakvi trenuci su ista vrsta vakuuma: za šta god da se uhvatiš, crna rupa te na kraju uvuče u sebe.

„Kejt!” Mama se spušta na pod, a ona glupa haljina pravi oblak oko nje. „Kejt, dušo, gde te boli?”

Kejt je privila jastuk uz stomak i suze joj teku niz lice. Vlažni pramenovi svetle kose lepe joj se za lice; teško diše. Stojim sleđena na pragu sopstvene sobe, čekam uputstva: *Zovi tatu. Zovi hitnu. Zovi doktora Čensa.* Mama ide toliko daleko da drmusanjem

izvlači iz Kejt bolje objašnjenje. „Zbog Prestona”, jeca ona. „Ostavlja Serenu zauvek.”

Tada primećujemo TV. Na ekranu zgodni plavušan šalje čežnjiv pogled ženi koja plače skoro kao moja sestra i zatim treska vrata. „Ali šta te boli?”, pita mama, ubeđena da tu ima još nešto.

„Oh, bože”, kaže Kejt i šmrkće. „Da li si ti svesna kroz šta su sve Serena i Preston prošli? Da li si svesna?”

Ona pesnica u meni popušta, sad kad znam da je sve u redu. Normalnost je u našoj kući kao kratko ćebe – nekad možeš njime lepo da se pokriješ, a nekad se pokriješ, ali ti je i dalje hladno i treseš se; i, što je najgore – nikad ne znaš šta će od ta dva da bude. Sedam na ivicu Kejtinog kreveta. Iako imam samo trinaest godina, viša sam od nje i ljudi uvek pomisle da sam ja starija sestra. Tokom ovog leta ona je bila luda za Kalahanom, Vajatom i Liamom, glavnim muškim ulogama u sapunicama. Sada je, kapiiram, došao red na Prestona. „Prvo je bila panika oko kidnapovanja”, nudim objašnjenje. Pratila sam priču; Kejt me naterala da joj snimam dok je išla na dijalizu.

„I ono kad se zamalo nije udala za njegovog blizanca”, dodaje Kejt.

„Seti se onog kad je on poginuo u nesreći u čamcu. Dobro, poginuo na dva meseca.” Mama se uključuje u razgovor i ja se tad setim da je i ona gledala ovu sapunicu dok je bila sa Kejt u bolnici.

Po prvi put, Kejt izgleda primećuje maminu garderobu. „Šta ti je to?”

„Ah, ma to vraćam.” Staje ispred mene tako da joj otkopčam rajsferšlus. Ta opsednutost kupovinom preko kataloga bila bi, za svaku majku, zvono na uzbunu, opomena da je vreme za terapiju; kod moje mame to se može smatrati samo zdravom pauzom. Razmišljam da li ona toliko voli da navlači tuđu kožu ili je suština u mogućnosti da vratiš ono što ti ne odgovara. Gleda Kejt strogo. „Sigurna si da te ništa ne boli?”

Kad mama izađe, Kejt malo potone. Jedino se tako može opisati to njeno nestajanje u jastucima, dok joj lice gubi boju. Kako postaje bolesnija, tako bleđi sve više i bojim se da jednog dana više neću moći da je vidim. „Mrđaj”, naređuje Kejt. „Ne vidim ekran od tebe.”

Sedam na svoj krevet. „Ovo je samo najava sledećih epizoda.”

„I ako noćas umrem, neću znati šta propuštam.”

Guram jastuke ispod glave. Kejt ih je, kao i obično, zamenila, tako da su kod nje svi oni meki, koji nisu kao kamen pod vratom. Valjda ona to zaslužuje, zato što je tri godine starija od mene, ili zato što je bolesna, ili zato što je mesec u vodoliji – uvek ima neki razlog. Pogledam u TV i namrštim se, pošto bih rado šaltala kanale, a znam da nema šanse. „Preston izgleda kao da je od plastike.”

„A zašto sam te onda sinoć čula kako šapućeš njegovo ime u jastuk?”

„Umukni”, kažem.

„Umukni ti.” Onda mi se Kejt nasmeši. „Samo, verovatno je gej. Kakva šteta, imajući u vidu da su sestre Ficdžerald...” Trepne i stane usred rečenice, pa se okrenem prema njoj.

„Kejt?”

Masira donji deo leđa. „Nije ništa.”

To su njeni bubrezi. „Hoćeš da zovem mamu?”

„Ne još.” Pruža ruku između naših kreveta, koji su razdvojeni taman toliko da možemo da se dotaknemo ako se obe potrudimo. Pružam i ja ruku. Kad smo bile male, pravile smo most od ruku da vidimo koliko barbika možemo na njega da naređamo, a da ne padnu.

U poslednje vreme imam noćne more, sanjam da sam isečena na toliko sitnih komadića da više nema dovoljno mene da me ponovo sastave.

* * *

Moj tata kaže da će vatra samu sebe da sagori, osim ako ti sam ne otvoriš prozor i ne dodaš joj gorivo. Ako ćemo pravo, izgleda da ja radim baš to; mada, moj tata kaže i da ako ti plamen dođe do nogu, moraš da probiješ i poneki zid ako hoćeš da pobegneš. Zato kad Kejt zaspi od svih njenih lekova, ja uzimam kožnu fasciklu, koju čuvam među federima ispod madraca, i odlazim u kupatilo kako bih imala malo privatnosti. Znam da Kejt špijunira – stavila sam ja crveni končić oko fascikle da znam ko gura nos u moje stvari bez mog znanja, ali, iako je končić prekinut, unutra ništa ne fali. Puštam vodu u kadu tako da zvuči kao da sam unutra s nekim razlogom i sedam na pod da brojim.

Ako dodam dvadeset dolara iz zalagaonice, imam ukupno 136,87 dolara. Neće biti dovoljno, ali rešenje mora da postoji. Ni Džesi nije imao 2.900 dolara kad je kupio stari džip, nego mu je banka dala neki zajam. Naravno, i moji roditelji su morali da potpišu papire, tako da sumnjam da će, pod ovim okolnostima, hteti to da urade i za mene. Po drugi put brojim pare, za slučaj da se novčanice nisu nekim čudom umnožile, ali matematika je matematika i ukupna suma ostaje ista. A onda čitam isečke iz novina.

Kembel Aleksandar. Glupo ime, po mom mišljenju. Zvuči kao neko preskupo piće ili kao neka brokerska firma. Ali čoveku se uspesi ne mogu osporiti.

Da bi ste došli do sobe moga brata, morate zapravo da izađete iz kuće, što je baš ono što on i hoće. Kad je Džesi napunio šesnaest godina, preselio se na tavan iznad garaže – savršena kombinacija, s obzirom da ne voli da roditelji gledaju šta radi i s obzirom da ni moji roditelji ne vole da gledaju šta on radi. Prilaz stepenicama koje vode do njegove gajbe blokiraju četiri zimske gume, omanji zid od kartona i jedan blago nakrivljeni sto od hrastovine. Nekad mislim da Džesi sam postavlja te prepreke, samo da pristup njegovoj teritoriji učini većim izazovom.

Probijam se kroz taj rusvaj i penjem se uz stepenice koje vibriraju od basova sa Džesove mini-linije. Treba mu skoro pet minuta da čuje moje kucanje. „Šta je?“, dere se i viri kroz vrata.

„Mogu li da uđem?”

Razmišlja, pa se odmiče da me propusti. Soba mu je gomila prljave odeće, magazina i kutija brze kineske klope; smrdi kao znojav jezik hokejaša. Jedino uredno mesto je polica na kojoj Džesi čuva svoju specijalnu kolekciju – jaguarov srebrni znak, mercedesov znak, mustangovog konja – ukrase sa hauba za koje mi je rekao da ih je našao, ali ja nisam baš toliko glupa da mu poverujem.

Da me ne shvatite pogrešno – nije da je moje roditelje baš briga za Džesija i za eventualne probleme u koje upada. Samo što oni i nemaju baš mnogo vremena da ih bude briga, jer je taj problem mnogo niže na njihovoj skali problema.

Džesi me ignoriše i vraća se onome što je radio s druge strane rusvaja. Moju pažnju privlači ekspres lonac – onaj što je nestao iz kuhinje pre par meseci – koji sada čuči na Džesovom televizoru i iz čijeg poklopca izlazi bakarna cev, koja prolazi kroz plastični bokal pun leda i ispušta svoj sadržaj u staklenu teglu. Džesi jeste na granici delinkvencije, ali ume da bude briljantan. I taman kad ja krenem da dodirnem lonac, Džesi se okreće. „Hej!” Preleće preko kauča i hvata me za ruku. „Upropastićeš mi kalem za kondenzovanje.”

„Da li je to ono što ja mislim da jeste?”

Lice mu se razvlači u mangupski kez. „Zavisi šta misliš.” Otvara teglu i nekoliko kapi pada na pod. „Probaj.”

Iako napravljen od pljuvačke i lepka, ovaj domaći viski je prilično jak. Požar mi projuri kroz stomak i noge i padam na kauč. „Odvratno”, kažem.

Džesi se smeje i otpija gutljaj, samo što njemu ide mnogo lakše. „I, šta hoćeš od mene?”

„Otkud znaš da nešto hoću?”

„Niko ne dolazi ovamo da bi se družio”, kaže i seda na naslon za ruke na kauču. „Da je nešto u vezi sa Kejt, već bi mi rekla.”

„Jeste u vezi sa Kejt. Otprilike.” Guram mu isečke iz novina u ruke – oni će mu sve objasniti bolje od mene. Preleće pogledom preko njih, pa me gleda pravo u oči. Oči su mu bledosrebrne, tako neobične da kad se zagleda u tebe, potpuno zaboraviš šta si hteo da kažeš.

„Ne idi protiv sistema, Ana”, kaže ogorčeno. „Svi mi imamo svoje uloge. Kejt je mučenik. Ja sam izgubljen slučaj. A ti si mirotvorac.”

Misli da me poznaje, ali znam i ja njega – a kad dođe do sukoba, Džesi ih obožava. Gledam ga pravo u oči. „Ko kaže?”

Džesi pristaje da me sačeka na parking. Ne sećam se mnogo ovakvih trenutaka kada radi ono što mu ja kažem. Dolazim pred zgradu čiji ulaz čuvaju dve ukrasne čeljusti.

Kancelarija Kembela Aleksandra je na trećem spratu. Zidovi su obloženi drvetom boje kestenjastog mazginog krzna, a orijentalni tepih na podu je toliko debeo da mi patike propadaju čitavih par centimetara. Sekretarica nosi crne baletanke koje toliko sijaju da mogu da se ogledam u njima. Bacam pogled na svoj šorts i platnene patike, koje sam prošle nedelje išarala flomasterom kad mi je bilo dosadno.

Sekretarica ima savršenu kožu i savršene obrve i neumorne usne, i koristi ih za bljuvanje otrova na sve svoje telefonske sago-vornike. „Ne očekuješ valjda da to kažem sudiji? To što *ti* ne bi da slušaš Klemana kako davi ne znači da *ja* moram... ne, u stvari je ta povišica bila zbog toga što odlično radim svoj posao i zbog sranja koja moram da trpim svakodnevno, i kad smo već kod toga...”

Sklanja telefon sa uha; čujem kako se prekida veza. „Đubre”, mrmlja dok ne postane svesna da stojim na metar od nje. „Izvoli?”

Meri me od glave do pete, ocenjuje me na opštoj skali prvog utiska i zaključuje da mi nedostaje mnogo toga. Podižem vilicu i pretvaram se da sam kul. „Imam zakazano kod gospodina Aleksandra. U četiri.”

„Tvoj glas”, kaže. „Na telefonu nisi zvučala tako...”

Mlado?

Smeje se jer joj je neprijatno. „Naše pravilo je da ne radimo procese sa maloletnicima. Ako hoćeš, mogu da ti ponudim imena advokata koji...”

Duboko uzdišem. „Zapravo”, prekidam je, „grešite. Smit protiv Vejtlija, Edmunds protiv Ženske i dečije bolnice i Džerom protiv Crkve providenja. U svim tim sporovima tužitelji su bili mladi od osamnaest. A to je samo iz prošle godine.”

Sekretarica trepće. Zatim joj se licem širi osmeh, kao da je zaključila da joj se ipak dopadam. „Kad malo bolje razmislim, zašto ne bi sačekala u njegovoj kancelariji?”, predlaže i ustaje da me uvede.

Čak i ako bih svaki minut do kraja života provela čitajući, ne verujem da bih ikada uspela da upijem sve reči poređane uzduž i popreko po zidovima kancelarije Kembela Aleksandra. Računam ovako – ako ima 400 reči na svakoj strani i ako je svaka od tih pravničkih knjiga po 400 strana, i ako ima po dvadeset u redu i po šest redova na svakoj polici – to mu dođe oko devetnaest miliona reči, a to je samo pola prostorije.

Sama sam u kancelariji dovoljno dugo da primetim da mu je sto nevideno uredan, da nema ni jedne jedine fotke žene ni deteta, pa ni njega samog; kao i da uprkos tome što mu je kancelarija besprekorna, na podu stoji šolja puna vode.

Izmišljam sva moguća objašnjenja: to je bazen za armiju mrava. To je neki primitivni osveživač vazduha. To je priviđenje.

Skoro sam ubedila sebe u ovo poslednje i naginjem se napred da vidim da li je šolja zaista tu, kad se otvaraju vrata. Praktično padam sa stolice i dolazim oči u oči sa vučjakom, koji me pogleda popreko, a onda ode do šolje i počne da pije.

Ulazi i Kembel Aleksandar. Ima crnu kosu i visok je minimum kao moj tata – metar i osamdeset – sa kockastom vilicom i očima koje izgledaju zaleđene. Stresa sa sebe sako i pažljivo ga kači na čiviluk, vadi fasciklu iz ormara i prilazi stolu. Uopšte me ne gleda, ali ipak počinje da priča. „Ne treba mi ništa od izviđača”, kaže Kembel Aleksandar, „ali ću ti dati poene za drskost. Ha.” Smeje se sopstvenoj fori.

„Ne prodajem ništa.”

Gleda me radoznalo, a zatim pritiska dugme na telefonu. „Keri”, kaže kad se sekretarica javi. „Šta ovo radi u mojoj kancelariji?”

„Ja sam ovde da bih vas angažovala”, kažem.

Advokat pušta dugme. „Neće biti.”

„Ne znate čak ni da li imam slučaj.”

Zakoračim napred; isto kao i njegov pas. Tada postajem svesna da pas nosi onaj prsluk sa crvenim krstom, kao bernardinci koji nose rum uz zavejanu planinu. Automatski pružam ruku da ga pomazim. „Nemoj”, kaže Aleksandar. „Džadž je radni pas.”

Spuštam ruku pored tela. „Ali vi niste slepi.”

„Hvala što si mi to otkrila.”

„Pa, u čemu je problem?”

Pokajala sam se čim sam to izgovorila. Kao da nisam gledala Kejt kad je nepristojni ljudi sto puta pitaju to isto.

„Imam veštačka pluća”, kaže Kembel Aleksandar kratko. „Pas vodi računa da se ne približim magnetima. Nego, ako bi učinila

uslugu i otišla, moja sekretarica bi sigurno mogla da ti nađe nekoga...”

Ali ja ne mogu još da idem. „Da li ste zaista tužili Boga?” Vadim isječke iz novina i spuštam ih na sto.

Njemu zaigra mišić na obrazu pre nego što podigne članak. „Tužio sam Crkvu proviđenja kad sam zastupao klinca kojem je bio potreban neki eksperimentalni tretman sa tkivom fetusa, za koji su oni smatrali da se kosi sa Vatikanom II. Samo što je za novine mnogo bolje da kažu da je devetogodišnjak tužio Boga što mu je dao da izvuče kraću slamku u životu.” Gledam ga. „Dilan Džerom”, priznaje advokat, „hteo je da tuži Boga što se nije dovoljno brinuo o njemu.”

„Gospodine Aleksandar”, kažem, „moja sestra ima leukemiju.”

„Žao mi je. Ali čak i kad bih bio spreman da tužim Boga, što nisam, tužba ne može da se podigne u tuđe ime.”

Ima previše toga da se objašnjava – kako moja krv ulazi u vene moje sestre; kako me sestre drže da mi izvade bela krvna zrnca koja bi mogla da se upotrebe za Kejt; kako mi lekar kaže da prvi put nisu uzeli dovoljno. Kako sam imala modrice i kako su me bolele kosti kad sam se odrekla svoje koštane srži; kako su mi davali injekcije od kojih su u meni rasle nove razvojne ćelije, tako da ih bude i za moju sestru. Kako ja nisam bolesna, a kao da jesam. Kako je jedini razlog što sam rođena to da od mene uzimaju za Kejt. Kako čak ni sada, kada se o meni donosi krupna odluka, niko nije mario da pita za mišljenje i osobu koja to najviše zaslužuje.

Ima previše toga da se objašnjava i trudim se najbolje što mogu. „Ne Boga. Samo moje roditelje”, kažem. „Njih hoću da tužim zbog prava na sopstveno telo.”